

Dr. Udvardy György megyéspüspök

Balassagyarmaton született 1960. május 14-én. 1985. június 15-én szentelték pappá Esztergomban. 1985-től káplán Érsekvadkerten, majd 1988-tól 1990-ig plébános Csitáron. 1990 és 1993 között Rómában folytatott tanulmányokat. 1993-tól 2003-ig hitoktatási felügyelő. 2003-2004-ben plébános Budapest-Erzsébetvárosban.

1997–2004 között a PPKE Hittudományi Kar Levelező Tagozatának tanára, 1998-tól 2004-ig a PPKE Hittudományi Karának docense. Mindeközben a Társadalmi-Oktatási-Kulturális Szakterület püspöki helynöke. 2000-tól az Esztergomi Hittudományi Főiskola tanára. 2004-től az Országos Hitoktatási Bizottság elnöke.

1999-ben pápai káplán címet kapott. 2003-tól érseki általános helynök és vagyongazdálkodó az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyében. 2004. január 24-én marazanae-i címzetes püspökké és esztergom-budapesti segédpüspökké nevezte ki a Szentatya. 2004. február 21-én szentelték püspökké Esztergomban.

2011. április 9-én pécsi püspökké nevezte ki XVI. Benedek pápa. Beiktatása 2011. április 25-én, húsvét hétfőn történt a pécsi bazilikában. Ő a pécsi egyházmegye 83. püspöke.

Beiktatása évében a Szent Vér búcsú július 9-én volt. Ebben az évben egyházmegyei zarándoklat lett hirdetve az ünnepre, s gyalogos zarándoklat indult Bátaszékről Dr. Udvardy György megyés püspök személyes vezetésével. Ezen kb. 70-80 ember vett részt, közöttük sok vidéki. A zarándoklat imádsággal énekléssel telt, az énekek vezetésében Bognár Jenő bátaszéki polgármester és Kajsza Béla segítettek. A bátaiak is nagy szertettel fogadták a zarándokokat. Sok ablakban gyertya égett, egy népviseletbe öltözött kislány piros rózsával fogadta a megyés püspököt az utcán. A zarándoklat fél 10 körül ért a Szent Vér templomhoz, harangszó kísérete mellett. A püspöki szentmise fél 11-kor volt. A szentmisén a bátaszéki Szent Cecília kórus énekelt, a mise után körmenet volt, majd szentségimádás. A délutáni programokon is részt vettek 80-100 fő körül. Fél 1-től Iváncsits Tamás adott koncertet, ezt követően Kürtösi Krisztián vezetésével volt szentségimádási óra, majd a családok keresztútjával zárult a délutáni program, melyet a szajki diakónus végzett.

2012-ben a Szent Vér búcsú július 7-én szombaton volt. A közelgő 600 éves jubileum előkészítése jegyében elkészültek az alkalomra a miseruhák, melyeket Kardos Gábor bátaszéki szabó készített. A ruhák elején a Szent Vért szimbolizáló vércsepp, hátulján a nagy kereszt Krisztus arca. Készült kazula, két dalmatika, palást és 10 koncelebráló stóla. Dr. Udvardy György megyéspüspök vezetésével gyalogos zarándoklat indult Bátaszékről, ezen

több mint százan zarándokoltak imádkozva Bátára az alsó úton. A zarándoklat fél 9-re ért a templomhoz, ahol rövid szertartás volt, a zarándokok megáldása, majd a plébánián hideg itallal, süteménnyel fogadták az érkezőket. A szentmise elején a püspök atya megáldotta az új miseruhákat, majd az albában bevonuló papság felöltötte a szent ruhákat. Papok közül részt vett Bacsmai László szekszárdi, Bognár Attila szajki, Gyurosovits Mihály kárászi plébános, Herendi János apát úr végig gyóntatott. A szentmisén a marcali Fény Gyermekzei zenekar közreműködött, nagyon szépen énekeltek és játszottak. A szentmise végén körmenet volt, majd zenés áhítat, szentségimádás, Szent Vér litánia és keresztút.

Dr. Udvardy György megyéspüspök szentbeszéde

Kedves Testvérek! Amikor Krisztus keresztje előtt megállunk és szemléljük a megfeszített Üdvözítőt szeretnénk kifejezni tiszteletünket, köszönetünket, hódolatunkat, szeretnénk bocsánatot kérni, de leginkább az értetlenség és az érthetlenség kérdései érintenek. Mire való ez? Van-e jövője az embernek? Egyházunk évről évre bevon bennünket Krisztus szenvedésének megtapasztalásába, odavisz a kereszt alá, odavisz Jézus sírjához, s odaviszi kérdéseinket is. Jézus életét szemlélve, Jézus szenvedéstörténetét szemlélve kérdéseink száma csak gyarapszik. Miért kellett meghalnia? Miért bizonyíték, szeretetének bizonyítéka az ő halála, kegyetlen keresztalála? Mert bizonyíték, ugyanis ez az értelmetlen megtörettetés nemcsak arról szól, hogy egyszerűen megölik, kivégzik, hanem összezúzzák, hogy ne legyen emberi ábrázata, ne maradjon rajta ép hely. S itt nem pusztán a halálról van szó, hanem a gonosz tombolásáról: elpusztítani, megsemmisíteni végérvényesen, győzelmes diadalt aratni rajta is, s az emberen is, rajtunk, mindannyiunkon. Jézus Krisztus szeretetből vállalta ezt, nem tudta pontosan mi lesz a vég, nem tudta pontosan mit jelent szeretni az Atyát, mit jelent engedelmesnek lenni, de azt tudta, hogy mindent oda kell adni, s ezzel elfogadta a szenvedésnek a gyalázatát, értelmetlenségét. A megvetettséget, a szétronrást, a pusztulást is, mindazt, ami emberi életünkben fáj, mindazt amitől szenvedünk! Mert szenvedünk az elmúlás tudatától, szenvedünk attól, hogy emberi kapcsolatainkat bár szeretnénk éltetni, elromlanak, talán végérvényesen, visszavonhatatlanul. Szeretnénk egészségesek lenni, de napról napra tapasztaljuk emberi erőink fogyását, gyengülését. Vágyak éltetnek bennünket, de ezek a vágyak időnként megfogynak, mert csalódás ér, mert becsapottak vagyunk, mert magunkra hagynak, vagy talán éppen megvetnek bennünket. Olyan jó lenne, mint gyermekkorunkban, amikor elromlott a kis autó odamenni édesapánkhöz és kérni, apa csináld meg, apa javítsd meg, apa gyógyítsd meg. S akkor apa ezt meg tudta tenni. Később hiába fordulunk hozzá, hiába fordulunk ember-testvéreinkhez, mert a mi segítő készségünk véges, sokszor nem tudjuk, vagy csak nagyon nehezen tudjuk meggyógyítani emberi kapcsolatainkat. Nem tudjuk, vagy csak nagyon nehezen tudjuk helyrehozni bűneink következményeit. Nem tudunk, vagy csak nagyon töredékesen tudunk bocsánatot kérni, vagy megbocsátani. Nem tudjuk elfogadni, még ha szeretnénk is emberi létünk fogyását, törekenységünket, s végső soron azt, hogy a halál vár ránk. De nekünk van szószólónk, van közbenjárónk, Krisztus, az Isten fia, aki mindent vállalt, törekenységünket, elesettségünket, magára maradottságunkat, s mindezt fölvitte a keresztre, mert szeretett bennünket, mert ki akarta nyilatkoztatni, hogy így szeret az Isten, a mi atyánk, akihez bármikor fordulhatunk kéréseinkkel: Atyám gyógyítsd meg kapcsolataimat, gyógyítsd meg lelkemet! Atyám, vedd el bűneim terhét, gyógyítsd meg

mindazok sebeit, akiknek fájdalmat és kárt okoztam! S a Fiú érdemeiért megteszi azt, mert ott van a kereszt, ott van rajta az engedelmes Fiú. Beteljesedett, visszaállt a régi rend, amit az Isten kezdettől fogva akart. Isten kedves gyermekei vagyunk, újból és újból új étellel ajándékoz meg bennünket, mert Jézus Krisztus sírba tétele számunkra az örök üdvösség kezdete. Egyházunk bölcsen nem óv meg bennünket a szenvedés szemlélésétől, nem óv meg bennünket a három nap csendjétől, nem óv meg bennünket attól, hogy kell lássuk a sírt, Jézus sírját. Ezzel együtt is ki kell mondanunk, hogy az Isten hűséges. Bár mi egy megtöretett testet látunk, aki új életre támad, aki újjá teremti az embert, testével, lelkével, szabadságával, aki nem óv meg bennünket, de nem is hagy magunkra. Ez a mi hitünk, amely égő gyertyaként őrzi a Jézus hűségébe vetett hitet, piciny lángként, de őrzi az ember jövőjébe vetett hitet, ezt őrizzük és ezt erősítjük egymásban. Hiszem, hogy Isten irgalmas Atya, hiszem, hogy étellel ajándékozza meg az ő gyermekeit, s hisszük, hogy mindazt, ami romlásnak indult életre kelti, ami elveszett az megkerül, ami eltörött az meggyógyul, ami elveszni látszott az megkerül. Éppen ezért engedjük magunkra hatni a fájdalmat, engedjük, hogy érintsen a seb, érintsen bűneink súlya. S itt Jézus sírjánál hisszük, hogy ő életre kelt bennünket, meggyógyít és újjá teremt bennünket, mert harmad napra feltámad. Bár most a szenvedés érintése fájdalommal tölt el bennünket, talán a kétségeink is felerősödnek, de nem baj, kapaszkodjunk a hitünkbe. Krisztus, mint győző tér onnan vissza, s ezzel a bizonyossággal ajándékoz meg bennünket. Ugyanakkor Krisztus sírba tétele és sírja, a megtöretett test, a megmerevedett test beszélés tanít minket. Amikor valami fáj, amikor küzdök az Istennel, amikor kész lennék perlekedni vele, mert magányos vagyok, mert nem értenek meg, mert bűnük terhe nyom, mert nem értem mindazt ami körülvesz, mert egyszerűen fáj önmagam elfogadása, akkor bátran térdeljek oda Jézus sírjához és perlekedjem vele. Mondjam ki fájdalmaimat, mondjam ki Isten vádló szavaimat, bátran. S majd észreveszem, lelkem elcsitul, lelkem oltalmat kap, kiáltásom dicséretté nemesedik, Isten dicséretté formálódik. Mert mindaz, amit látunk a szemeinkkel, bennünk is megvalósul, mindazt aminek részesei vagyunk a szent liturgiában velünk is történik. Nem szimbolikusan, hanem valóságosan. Legyünk készek leborulni Krisztus sírjához! Hogy azt az életet, amelyet nekünk akart adni az Isten, azt bátran elfogadjuk.

Kiáltunk az Atyához! Atyánk gyógyíts meg, Atyánk adj nekünk életet, a teljeseget, az örömtelít, a lélek ifjúságát. S várjuk csendben. Ő ezt megadja. Várj csendben, s az Úr érkezik, most ennek van az ideje.

Erősítsük egymásban is a hitnek a lángját! Erősítsük egymásban a bizakodást, hogy mindaz ami Krisztussal történt az értünk történt, s mindaz ami Krisztussal történt az bennünk is valósággá válik. Merjünk elcsendesedni, merjünk elnémulni a szenvedő Isten-ember láttán, hogy majd elemi erővel érintsen meg bennünket az észrevehetetlen, a tetten érhetetlen. Amikor egyszer csak az élettelen test megmozdul, ami elromlott újra jól tud működni, amit elveszítettünk megtaláljuk, de legfőképpen öröm költözik a szívünkbe. Most pedig mondjuk bátran: imádunk Krisztus és áldunk téged, mert szent kereszted által megváltottad a világot. Ámen.